

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Liber De Prvdentia Ivstorvm

Juan <de Jesús Maria>

Coloniae Agrippinae, MDCXIV

Cap. XVII. Hortatur ad silentium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46940](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46940)

mihi, filij, in timore, & ad iustitiæ de-
corem exultare: vt coronam iustitiæ,
quam requiritis, immortalibus gau-
dijs plenam recipiatis.

CAP. XVII.

Hortatur ad silentium.

LINGVA effrænis, ô filij mei, ca-
pitalis inimica spiritus mei, ca-
sta corda in abscondito instru-
entis est. Et tamen non solùm sæcula-
res homines, negotiatores terræ, &
exquisite humanæ prudentiæ, lin-
guæ habenas relaxât: sed etiam Eccle-
siastici serui mei, & ij quoquè, qui in
claustris orationi assiduè vacant, quic-
quid orando, & psallendo acquirunt
loquacitate deperdunt. Malunt cum
hominibus vanis, & fragilibus, quàm
cum Vnigenito Dei filio verba facere.
Tota die ædificant, & vna hora ædi-
fium destruunt. O quàm longè rece-
dunt à secreta, & suavi valde discipli-
na mea? Ego per annos triginta filii,
& cum essem Dei verbum, per tres tan-
tummodo annos linguam exercui: &
tamen non omnes serui mei capiunt
verbum istud. Certè hoc exemplo, vs-
que ad

que ad stuporem admirando, deberent erudiri, & erubescere, & digitum superponere ori suo: præsertim cum experientiâ cognouerint, in multiloquio peccatum non deesse, & ex una lingua indomita innumerabiles culpas, inquietudines, distractiones, & discordias prouenire. Profecto qui sapiens corde est, sedebit solitarius, & tacebit, nisi cum charitas mea urgebit illum. Immo & frequenter filebit à bonis, ne fortè lingua, quæ benè cepit, postquam incaluerit, malè concludat, & inestimabilem cordis tranquillitatem verborum tumultu perturbet. Faciles illi, qui non solum prohibent linguam suam à malo, & labia sua, ne loquantur dolum; sed etiam à licitis verbis, propter me, abstinent, & vix in sua causa rogati respōdent. Ego certè, dum ageretur de causa vitæ, ac mortis meæ, interrogatus tacui, ita vt miraretur Præses vehementer. Quapropter mirandum est, seruos meos non rogatos, sine moderatione vlla, loquaces, & vanos esse. Quid sibi vult licentia hæc, qua infelix anima effunditur extra se?

Ille

Ille pretiosus deuotionis seruis tanto labore collectus, quomodo tam facile, ac vanè paucis verbis otiosis dissipatur. Vsquequò serui mei Religiosi sine intellectu erunt, non cōsiderantes, linguam, modicum esse ignem, sed magnam syluam incēdere? Vsquequò pacem cordis, quæ cum verborum licentia cohærere non potest, paruipendēt? Attendite filij, quæ dico, & silentium, quod est iustitiæ ornatus. & monasteriorum decor, studiosissimè colite. Et ego vobiscum intus loquar, & quasi modo genitos infantes, consolationis meæ dulcissimo lacte nutriam: & velut arca clausa noui testamenti, seruabitis Manna suauitatis meæ.

CAP. XVIII.

Hortatur ad modestiam oculorum.

OCVLI filiorum Heuæ depraedati sunt animas eorū: & portæ mortis, per incautum aspectū, apertæ sunt. Vidit mulier lignum visu pulchrum, quod utinam non vidisset. Hæc est origo mortis, quæ in omnes homines pertrāsijt, & aspectū à ligno vitæ diuertit.

Propte-